

ЩОБ МАМА НЕ ЗАГУБИЛАСЯ

Якось навесні Данько із мамою та Світланкою пішли до зоопарку. Тобто пішли Данько та мама, а Світланка поїхала чи навіть полетіла у спеціальному рюкзаку — ходити їй ще було зарано.

Були вихідні, й до зоопарку прийшло — а також прилетіло! — чимало відвідувачів. Одні дивилися на екзотичних тварин, інші — горобці, голуби та качки — намагалися поцупити в отих, перших, банани чи хліб.

Найцікавіше було біля вольєрів із мавпами. Крихітне мавпеня виробляло неймовірні трюки, тож відвідувачі знай клацали собі мобільними та фотоапаратами. Данько теж клацав і сміявся, і мама сміялася, і Світланка.

Аж раптом Данько побачив красивезну пташку. Ніхто на неї не звертав уваги, і Данько вирішив її зняти. Потім викладе фото в інтернет — от друзі здивуються!

Він тихцем відійшов від натовпу і рушив до пташки. Та помітила Данька й трохи відлетіла. Але Данько не здавався: справжні фотографи мусять бути терплячі та кмітливі!

Йому вдалося зробити кілька чудових кадрів, аж мобільний раптом пікнув і вимкнувся: сіла батарея.

Данько роззирнувся — і побачив, що опинився в незнайомій частині зоопарку. Люди сюди не заходили, довкруг стояли густі дерева, десь за ними — вольєри з дикими тваринами.

А от мами ніде не було. І Світланки теж.

Данькові стало моторошно. Він, звісно, був дорослий хлопець, але навіть дорослі хлопці мають право трошки перелякатися. А раптом він загубився назавжди — і ніколи не знайде виходу? Зоопарк величезний, заблукати тут легко. Так, рано чи пізно його почнуть шукати, але...

Чомусь Данькові стало дуже-дуже цікаво, чи не випускають інколи звірів із вольєрів. Ну, скажімо, на ніч. Ненадовго. Розім'ятися.

Він знав, що напевно ж ні, але різні такі думки не давали

спокою. А тут — ох! — живуть не тільки добрі слони та папужки. Он десь удалині хтось рикає — чи не леопарди?

І тут Данько почув звідкись згори:

— Привіт! Мене звать Тетянка, а тебе як?

Данько розгубився. Він знав: не можна розмовляти із незнайомцями. Але ж, по-перше, дівчинка назвалася, а, по-друге, вона сиділа на справжньому, найсправжнісінькому коні. Чомусь Данькові здалося, що коні не дозволили б абикому сісти собі на спину.

А головне: Тетянка була в курточці з емблемою зоопарку.

— Привіт, — сказав Данько. — Мене звать Данько.

— А чого плачеш?

— І зовсім я не плачу! То так... Піт. Від перенапруження. Бо я, — здався Данько, — трошки загубився.

— Хіба? — здивувалася Тетянка. — От же ж ти: стоїш посеред зоопарку, біля вказівника. Може, маєш на увазі, що десь загубилися твої мама і тато?

Недозагублений Данько аж розгубився. Справді, він — от, стоїть посеред зоопарку, біля вказівника. То що ж це виходить? Виходить — якраз із ним усе в порядку!

— Тато на роботі, — поміркувавши, мовив Данько. — З ним усе гаразд. А от мама зі Світланкою... от вони справді загубилися...

— Ну, — всміхнулася Тетянка, — це звична історія. Якщо за мамою і за сестричкою не пильнувати — ясна річ, вони можуть загубитися. Мої друзі це знають і поводяться обачніше. Наприклад, слоненя, поки маленьке, тримає маму...

— За руку?

— Та ні, звідки у слонів руки? За хвіст!

— Це добре, — сумно озвався Данько, — але мені цей рецепт не годиться. Адже мамину руку я вже відпустив.

— Ну то щось інше придумаємо. Сідай-но переді мною, подивимося... До речі, це теж хороший спосіб: роздивитися навсібіч. Маленькі сурикати для цього навіть стають на задні лапки. Тоді можна більше всього побачити — зокрема й загублених родичів.

— Але ж усі сурикати схожі одне на одного — як вони впізнають саме свою маму?

— Це нам так здається, що схожі. А насправді вони з першого погляду розрізнять своїх від чужих: і за запахом, і за головами.

— Слухай, можна просто їй зателефонувати! Я ж маю мобілку! — згадав Данько. — От тільки, — зітхнув він, — батарея сіла...

— Отже, дзвонитимеш наступного разу, а тепер пошукаємо інші способи. Помандруймо зоопарком. До речі, інколи дитинчатка, щоб не загубитися, просто мандрують разом зі своїми батьками.

— Як слони? Але ж довго йти — важко, вони, мабуть, втомлюються. Я би теж втомився, якщо чесно...

— Тому дехто саджає малюків собі на спину, як скорпіони. Або ж навіть у спеціальну сумку, як кенгуру.

— О, мама так носить Світланку: у спеціальному рюкзаку! Дуже зручно! І жодна з них не загубиться! Ех!.. — зітхнув Данько. — Якби ж точно знати дорогу додому, можна було би зустрітися з ними вже там. Але ж ні, бо тоді мама